

ADVENT

Cirkevný rok sa v Katolíckej cirkvi končí sviatkom Krista Kráľa a adventom sa začína nový cirkevný rok. Adventná doba nie je len časom nákupnej horúčky. Má predovšetkým svoj duchovný obsah. Vyzýva nás k stretnutiu s Kristom v našom každodennom živote a pripravuje nás na jeho slávny druhý príchod.

Štvortýždňové obdobie adventu je pre veriacich najmä časom duchovnej prípravy a pokánia pred slávním Vianoc. V tomto období sa veriaci v katolíckych, evanjelických a ďalších kresťanských chrámoch schádzajú k modlitbám a zamysleniam

Slovo advent pochádza z latinského adventus a znamená príchod. Vianočné sviatky a príprava na ne majú svoj hlbší zmysel v príprave našich srdiec na Božiu milosť vo sviatosťiach. Druhý príchod Krista sa teda deje v našich srdciach najmä prijímaním svätého prijímania. Advent nám pripomína, že Kristus prišiel, ale aj že príde.

A život veriacich je neustálym a bdelym očakávaním toho príchodu. Nejde iba o to, aby sme pripomenuli historickú udalosť, ktorá sa stala pred 2000 rokmi v malej judejskej dedinke. Oveľa potrebnéjšie je pochopiť, že celý náš život musí byť adventom, bdelym očakávaním nového konečného príchodu Krista. Chránové rúcho v advente je fialové.

Prvá adventná nedeľa je súčasne v Katolíckej cirkvi začiatkom nového liturgického roka. V Katolíckej cirkvi je prvá adventná nedeľa už tradične aj dňom celocirkevnej zbierky na charitu.

Adventná predvianočná príprava sa spomína v Ríme už za pápeža Leva I. Veľkého (440-461). Iný záznam o advente pochádza z Francúzska, kde koncil v meste Macon v r. 582 nariadil, aby sa príprava na slávenie vianočných sviatkov začala od prvej nedele po sviatku sv. Martina. Adventné obdobie v tejto forme zahŕňalo šesť nediel a malo pôstno kajúcny charakter. Pápež Gregor I. Veľký (590-604) skrátil adventné obdobie na štyri nedele (symbolizujúce 4 000 rokov čakania na Mesiáša od vyhnanja prvých rodičov z raja) a je pôvodom adventných kázní v Bazilike Santa Maria Maggiore. Svoju definitívnu formu nadobudol advent v 8. 9. storočí. V r. 1362 pápež Urban V. (1362-1370), ktorý aj po svojom zvolení za pápeža žil ako benediktínsky mních, zaviedol pôstne pravidlá pre adventné obdobie.

Symbolom adventného obdobia, ktoré obyčajne trvá štyri týždne, je adventný veniec so štyrmi sviečkami - tie sa postupne zapalujú počas štyroch adventných nediel. Prvú zo štyroch adventných sviečok na tradičnom adventnom venci treba zapáliť v nedeľu 3. decembra. Postupne do Vianoc sa zapaluje jedna sviečka za druhou. Najčastejšie sú sviečky tmavomodré alebo fialové symbolizujúce liturgické farby adventných nediel. Tento rok zažijeme najkratší možný advent. 24. december pripadne na nedeľu. Vianočný predvečer sa kryje s poslednou adventnou nedeľou. Obsah adventnej doby výstižne vyjadrujú staré adventné piesne roráty zostavené podľa biblických textov, prevažne prorockých. Roráty sa začínali pred svitaním a pripomínali, že pred narodením Krista ľudstvo „kráčalo v tmách“ (Iz 9,2). Názov roráty

pochádza z najznámejšej latinskej adventnej piesne pochádzajúcej zo 16. storočia z Francúzska: „Rorate coeli de super ...“ („Roste nebesia z výsosti ...“)

HISTÓRIA ADVENTNÉHO VENCIA
Veniec je od nepamäti symbolom víťazstva a kráľovskej dôstojnosti. Aj Biblia hovorí o venci ako o prejave úcty, radosti a víťazstva. Adventný veniec vzdáva hold tomu, kto je očakávaný a prichádza zároveň ako víťaz, kráľ a osloboditeľ. Rozlievajúce sa svetlo z horiacich sviec vyjadruje prichádzajúceho Krista, ktorý rozptyľuje temnotu a strach, pretože on je „Svetlo sveta“ (Jn 8,12).

Začiatkom 19. storočia, v roku 1808 sa narodil v Hamburgu Johann Henrich Wichern. Bol najstarším synom a mal ešte 7 súrodencov. Neskôr sa stal vychovávateľom a študoval teológiu, aby sa mohol stať evanjelickým pastorom. Johann H. Wichern potom pôsobil ako učiteľ v hamburskej nedeľnej škole. V túžbe postarať sa chudobných ľudí, sa rozhodol zriadiť predovšetkým pre chudobné a opustené deti útulok.

Neskôr sa mu vďaka milodarom a tvrdej práci podarilo jeho plán zrealizovať. Dom nazval Drsný dom, v ktorom opustené deti pod jeho opaterou boli nielen ubytované, ale sa aj priučali remeslu. Na základe neustálych otázok týchto detí, koľko dní ešte zostáva do Vianoc, sa rozhodol vyrobiť drevený veniec s 24 sviečkami - 19 tenšími, ktoré predstavovali všedné dni a 4 hrubšími sviečkami, symbolizujúcimi štyri adventné nedele. (podľa TKKBS)

Advent, Vianoce a čo my?

Blíži sa čas Vianoc, čas lásky a pokoja, čas, kedy chceme myslieť na iných viac ako na seba. V záplave mnohých povinností a každodenných starostí neraz tento čas, čas adventu, čas do ktorého vstupujeme, čas prípravy na Vianoce uteká omnoho rýchlejšie. Neraz bývam prekvapený, keď pár dní pred Štedrým dňom prídem na to, že o pár dní na svet zavíta „vzácná návšteva“ príde medzi nás Božie Dieťa a zároveň ma napadne i myšlienka, či som dostatočne využil čas prípravy na túto veľkú udalosť a moment v živote nás kresťanov. „Keďže je neskoro plakať nad rozliatym mliekom“, a prevencia je vždy lepšia ako liečba“ je potrebné hneď na začiatku adventu zamyslieť sa čím iným a výnimočným naplníme toto nevedné obdobie prípravy na ešte nevednejšiu udalosť Vianoc...

Skúsme si možno každý jeden z nás viac času pre iných, viac času, keď len na strelnú modlitbu a viac „energie“ (nielen do nákupov) pre to aby sme si po sviatkoch mohli povedať: „Tieto sviatky boli niečím výnimočným“, niečím čo možno zažiť fakt len raz za rok a len vďaka dobrej príprave a predovšetkým Božím milostiam. Takéto prežitie Vianočných sviatkov prajem vám aj sebe.

Ako už býva dobrým zvykom ani tento rok sa nevyhnete koledníkom. Ináč povedané aj tento rok, podobne ako minulý rok na Štedrý deň naše príbytky navštívia koledníci DN. Akam poputujú vyzbierané finančné príspevky?

„V 12. ročníku Dobrej noviny chceme okrem ďalších projektov finančne podporiť napríklad chlapčenskú školu. St.

Mary´s v Nyeri, m ako aj detskú opatrovňu Uzima Wa Watoto v Nairobi. Uzma Wa Watoto projekt záchranu detí ulice. V Nairobskej štvrti Bahami Wstate pôsobí Kongregácia Sestier Panny Márie Nepoškvrnenej (SMI). Jej členkami sú sestry SMI poskytovať aspoň základnú obživu a lieky sirotám a deťom ulice, ktorých žije v Nairobi vyše 60 tisíc. S pomocou miestnej cirkvi a občianskych organizácií postupne založili škôlku pre menšie deti, ktorým okrem celodennej opatery poskytujú aj jednoduchú stravu. V súčasnosti v projekte fungujú dve stabilné triedy. V blízkosti opatrovne sa nachádza aj Základná škola Panny Márie Nepoškvrnenej, internát pre dievčatá a konvent sestier SMI. 35-tim deťom projekt poskytuje ubytovanie v rôznych internátnych školách. Pre ostatné deti, ktoré bývajú s príbuznými a chodia do okolitých škôl, zabezpečuje školské uniformy a ďalšie školské potreby.

Aby bolo o deti postarané aj po zdravotnej stránke, sestry popri škôlke a jedálni prevádzkujú i malé zdravotné stredisko. Niektoré rodiny postihnuté aidsom využívajú i službu psychologického či duchovného poradenstva, aby sa dokázali vysporiadať s náročnou situáciou. Rodiny detí žijú často v podmienkach krajinej chudoby. Projekt Uzima Wa Watoto preto zaviedol systém poskytovania malých finančných pôžičiek rodičom alebo opatrovateľom núdzných detí. Dobrá Drobná finančná výpomoc slúži na rozbehnutie aktivít drobného podnikania. V súčasnosti využíva túto formu pomoci asi 60 žien.“

Podľa materiálov Dobrej noviny spracoval Jozef Bruk

Azda posledné Vianoce

Možno to bude takto. Je noc. Obyvatelia nášho domu šťastne spia. Iba ja bdiem. V myslí mám smutné obrazy z večerných televíznych správ. Rok čo rok sa opakuje to isté.

Sú Vianoce, no smutní ďalej smútia, pijani ďalej pijú, manželstvá sa ďalej rozpadajú, deti ďalej unikajú do chemických rajov, chorí ďalej chorľavejú, hladní ďalej hladujú, ľudia ďalej umierajú, teroristi ďalej vybuchujú, vojny pokračujú... Idem do chladničky, aby som prišiel na veselšie myšlienky. Ohrievam posledný zvyšok kapustnice. Modrý plamienok plynu vo mne prebudí mystickú náladu. Premýšľam o téme vianočnej kázně. Listujem v hlavě. Mám v nej kopol osvedčených tém. Napríklad: Pastieri na poli a symfonický orchester anjelov. Polárna žiara od obzoru po obzor. „Sláva na výsostiach Bohu a na zemi pokoj v ľudoch zaľúbenie.“ Pekné. Mohol by som kážeň nazvať: Vianoce – sviatky pokoja. Bolo by to originálne a vhodné by to podčiarklo hlavnú myšlienku. Čosi mi však nedá. V duchu si predstavujem uskrňajúce sa tváre mojich detí. Pokoja – to nemyslí vážne. Za ich tvármi vidím všetkých tých falošných anjelikov vo sviatočne vysvietených výkladoch, ako poletujú medzi gulami a Santa Clausmi. Trhám v hlavě všetky spomenuté strany.

Áno. Celé sme to pomotali. Vianoce nie sú o pokoji. Práve ten náš, vyzdobený, vyúdený pokoj nás beznádejne chráni pred nepokojom skutočných Vianoc. Nie sú snáď všetky vianočné príbehy napokon príbehmi o vyrušení? Spiaci pastieri vyrušení polnočnými anjelmí, perzskí mágovia vyrušení hviezdou... Možno o nich, o tých šialencoch, bláznivých mudrococh by som mal kázať. O ľuďoch nepokoja, o hľadačoch zmyslu bytia, ktorí opúšťajú bohatstvo, bezpečie domova a vydávajú sa na cestu púšťou za neznámou hviezdou. Vianoce – sviatky nepokoja – tak by sa to mohlo volať. Nechám kapustnicu chladnúť na stole a ponáhľam sa k dverám.

Treba otvoriť, prebehnúť pavlačou a zbehnúť

po schodoch dolu k počítaču. Myšlienky si treba zaznačiť, kým sa nerozplynú. No skôr ako sa dostanem k dverám, obklopí ma tma. Svetlo zhaslo. Vypadol prúd. Šmátram po kľučke. Chcem sa pozrieť na poistky. Nič pred sebou však nedokážem nahmatať. Obrátim sa dozadu (aspoň sa mi zdá, že som sa obrátil). Urobím niekoľko rázných krokov. (Nie som si istý, či vôbec na niečo našlapujem.) Chcem nájsť okno, aby som sa pozrel, či v dome naproti svetia. Možno vypadla celá ulica. Nevieť ho nájsť. Čo ak to okno nikde nie je?! Pobehujem tmou sem a tam. Na nič nenašlapujem, do ničoho nevrážam. Po chvilu to viem naisto. Nie je tu kuchyňa, chodba ani izba, nie je ani dom naproti, nie je ani náš dom, nie je ani ulica, ani mesto... Nevypadol prúd. Vypadlo VŠETKO. Až teraz som si uvedomil to Ticho. Chvilu som Ťo nevedel ani pomenovať. Doteraz som nič podobné nezažil. Také ticho som ešte nepočul. Nikdy. Nepočujem nič, ani vlastný dych. Kladiem si jednu dľaň na hrud, druhú pod nos. No ani hrud ani nos nie sú, kde by mali byť. Evidentne nedýcham. Tam, kde by som mal byť, nie som, hoci napriek tomu (ak sa nemýlim) SOM.

Zisťujem, že to neznáme, čo ma obklopuje, nie je tma, ale Svetlo. Teda, aby som bol presný, nie svetlo v bežnom zmysle slova. Nie svetlo hmoty, skôr svetlo vedomia. Ani svetlo vedomia nie, skôr Život. Život sám, úplný, bezo zvyšku. Cítim ho na sebe ako nesmierny prúd bytia. Preniká všetkým. Úplne všetkým. Prameň, z ktorého som doteraz deň za dňom pil iba dúšok po dúšku, ma zaplavil. Topím sa v ňom. Vnímam ho priamo ako neohraničenú záplavu Radosť, Hrôzy a Úžasu. Stretol som sa s Nekonečnom. Odkryla sa predo mnou Skutočnosť. Hovorí. Slovo za slovom čistí pravdu. Každé slovo ma z niečoho vyzlieka. Napokon som úplne nahý. Obnažený pred pohľadom Tého, ktorý vidí. Je predo mnou, je za mnou, je okolo mňa, je vo mne. Múr medzi tým, čo je vonku, a tým, čo je vo vnútri, padol. Som neohraničený, bezbranný, vydaný napospas Pravde. Padli zo mňa všetky masky. Nič už nemožno skryť. Hlas. Ten hlas! Je akýsi

známy: Môj vlastný hlas? Spomienky, svedomie...? Hovorí veci, ktoré chcel dávno povedať. No doteraz nikdy nebolo dost ticha. A vtedy to príde. V tom svetle totálne Prítomnosti, úplne zaplavený Tebou, zistím, že minulosť nikdy nepominula. Je tu. Všetko: každá vec, ktorú som videl, cítil, myslel, chcel, všetko, čo som vykonal vnútri i telom.

Takto som sa doposiaľ ešte nevidel – celý, nerozdelený sekvenciami času – dieťa, mládenec, dospelý i starec v jednej osobe. Čas sa rozplynul.

Teraz Ťa vidím, Kriste. Priamo, tvárou v tvár. Aké zvláštne: Tvoja tvár sa neustále mení. Máš tvar tučného chlapca z našej triedy, vysmievali sme sa mu pre jeho maďarský prízvuk. Máš tvár chudobného príbuzného, večne ufrflaný, neznesiteľná povaha, možno preto sme jeho biedu prehliadali. Máš tvár spolužiakov, kolegov či príbuzných, tých, ktorých som odsúdil, ktorými som pohŕdal, ktorých som ohovoril. Tvár chorých, umierajúcich, ktorých som vo svojom zhone za vetrom obišiel.

Sú tu všetci. A oni všetci sú Ty.

Nepozeraj sa na mňa. Nepozeraj sa, Kriste, tými ich očami. Kam sa mám pred tým pohľadom skryť? Hudba svetla je ako smiech. Pred jej výsmechom sa scvrkávam ako sušená slivka. Prepadám sa do seba. Zostáva zo mňa iba NIČ. Bod bez rozsahu, obsah bez objemu.

A Ty si zrazu len jediná veľká rana. Otváraš sa. Vstúp, šepkáš. (Alebo sa mi to iba zdalo?) Vstúp. Všetko je vyrovnané, všetko je zmierené. Vstúpim a... Tam... Ste tam všetci, milovaní i prehliadaní, hladní i syti, chorí i zdraví, cudzinci i domáci, sudcovia i obvinení, obeť i páchatelia. Všetci sme v tej tragikomédii zohrávali raz tú, raz onú rolu. Hra sa skončila. Rekvizity a masky sme odovzdali rekvizitárovi. Čas dohorel, láska sa zavŕšila. Začala sa večnosť.

DANIEL PASTIRČÁK

Ako sa môžeme zapojiť do práce synody

"Do farskej rozpravy sa môže zapojiť každý dospelý katolík partikulárnej cirkvi." Pozvaní sme teda všetci veriaci farnosti, aby sme sa témami synody zaoberali.

Kto sa chce zapojiť do diskusie ešte aktívnejšie, môže sa prihlásiť do **SYNODÁLNEJ BUNKY FARNOSTI**. Podrobnosti sú na publikované na štvrtjej strane Hrdoša.

Táto bunka vytvorí priestor na spoločné uvažovanie a dialóg, ktorý otvorí konkrétne problémy a otázky, sformuluje odpovede, návrhy, odporúčania.

Stretnutia synodálnej bunky farnosti sa bude uskutočňovať na fare alebo v pastoračnom centre spravidla raz za mesiac, v čase, na ktorom sa dohodnú členovia bunky na prvom stretnutí.

Prihlásiť sa môžete osobne v sakrisii kostola do 15. decembra 2006.

Prvá téma farskej rozpravy bude odoslaná do farností do 10. januára 2007. Predpokladaný čas na rozpravu jednej témy je jeden mesiac.

Peter Olekšák, administrátor farnosti Švošov